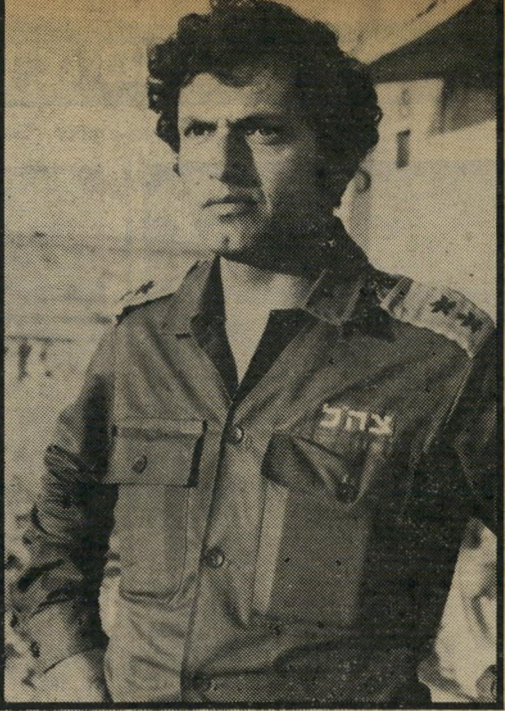

השופים לחיכהול

היה למצוא חניון לגדוד. לבסוף מצאתי שטח בגודל של חצי מיגר רשיכדורגל ושם חנינו. מאוחר יותר הסתבר לי כי חנינו בתוך מיתחם מצרי. סבינו בנו היו מוצבים מצריים. כעבור כמה דקות, הורמה פצצת תאורה ונפתחה עלינו אש תופת מכל הכיוונים. דיווחתי מייד למ"תאורה ונפתחה עלינו אש תופת מכל הכיוונים. דיווחתי מייד למ"ת על האירוע, ונמסרה לי ה"פקודה כי אנחנו חייבים להישאר בשטח, כדי לקבוע נוכחות. מובן שכל זה התרחש מעבר ל-שעה שנקבעה כהפסקת-אש. המצ"ת

בחינת הכלים — יצא מן השטח יחד עם הלוחמים והנפגעים. בזמן החילוץ החלטתי להימצא במרכז, כשמספא אחד מחפש את נתיב היציאה ומספא נוסף מור"דא שלא נשארו היילים בשטח. תוך כדי כך עליתי על הכביש, הטנק שלי נפגע מפגז ונהגו נפ"גע. ירדנו מהכביש ושקענו בתוך ביצה. הוריתי לצוות הטנק לעבור לטנק אחר, של מפקד-המחלקה. וכך המשכנו, שמונה אנשי צוות, כשאני מפקד מתוך הטנק. לכל אורך הכביש הומטרה עלי-

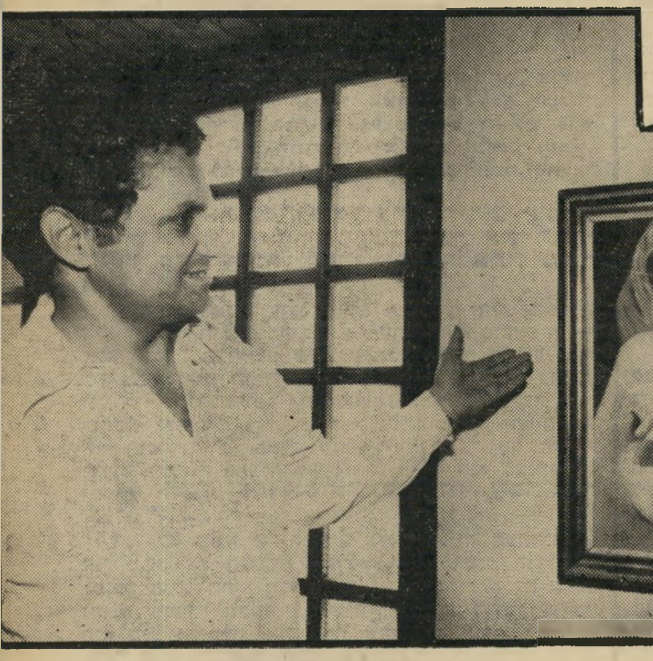
עכשיו מפקד גייסות השריון לשעבר, אמנו רשף, בא לתערוכת ציוריו של אלישיב כדי לברכו. אלישיב מחזיק על ידיו את בנו אלון.

אז כך נראה אלישיב במלחמת יום הכיפור, כסגן אלוף צעיר בן 31, מפקד-גדוד שריון. על מעשיו במלחמה זו זכה אלישיב בעיטור המופת.

ישיב, בתיקוה שאלוהים ישיט אותו לארצו. ואומנם, כעבור כמחודשים הוא חזר לארץ. כיום, אלישיב הוא אלוף-מישגו הנמצא בחופשת-לימודים. הוא לו מד כלכלה ומינהל-עסקים באוניברסיטת ברי-אילן, נשוי לעופרה שאותה הכיר במסיבה אחרי מיל"חמת יום-הכיפורים, ומגדל שלושה ילדים. "אני מתכוון לפרוש מהצבא ולעסוק בעסקים ובציור. הציור הוא עכשיו חלק ממני". הוא אומר. בפתיחת תערוכתו, בבית ציון אמריקה, נכח קהל רב. ביניהם האלוף אברהם ("ברנ") אדן, שהיה מפקדו של אלישיב במלחמת יום הכיפורים, ומפקד גייסות השריון האלוף אמנון רשף, שפרש לא מזמן מהתפקידו. את תערוכת הציור רים אירגן לו שלמה להט, שמינה את אלישיב למספא בחטיבה 7 כשהיה צ"צ' מפקד חטיבה זו. "בדרך-כלל אני אוהב לעודד ציירים מתחילים בראשית דרכם,

האל ישיב את אבא

עד כאן סיפורו של אלישיב. **א** חרי מדיחמת יום-הכיפורים החל אלישיב מצויר בילדות. הוא אהב לצייר בעיקר דמויות בתנועה. אלישיב נולד בתל-אביב, להורים תימניים. אביו הוא סופר סת"ם, בתיכון למד בקיבוץ אשי דותיעב, והיה אלוף עמק-הירדן בריצות קצרות. כשהגיע לגיל צבא התגייס לחיל-השריון ונשאר בו. במלחמת ששת-הימים הייתה מפקד פלוגת טנקים בסיני. בחטיבה 7, והשתתפותי בתקריות, שהי בולטת בהם היא מיבצע כראמה, שהיה כוכר מיבצע להשמדת מחבלים מעבר לירדן. על שמו הלא-שיגרתי מספר אל-ישיב: "כשנולדתי, היה אבי שבוי

אלישיב אוהב לצלם את מישפחתו. בתמונה אשתו עופרה, אחות במיקצועה. מאכילה את שרון בת השנה, כשלידים איילת בת ה-5 ואלון בן ה-3.

נו אש מצד המצרים שהתמקמו לאורך התעלות. האש שהמטרה עלינו היתה מטוח של מטר אחד בלבד. השבנו אש וזרקנו רימון נים לצדדים. תוך חילופי האש האלה נפגע מפקד-המחלקה. הוריי תי לו להיכנס לטנק פנימה והמר שיתי בדרך. לפתע נפגע הטנק שבו היה ה"מספא המוביל, זימרון קורן, וה"טנק חסם את הציר. הוריתי לעוק"פוי מימין. בעקיפה זו עלו על מוק"שים טנק נוסף ושני נגמ"שים. הגענו לתעלת המים המחוקקים ולא ראינו שום גשר לחציה, למרות שלפי המפה היה חייב להימצא במקום גשר. מכיוון שהמצב לא היה בהיר, גם מבחינת האש, החשיכה ומיספר הכלים שאיבדנו, הוריתי לטנק הראשון בצוות שלי שינסה לצלוח את התעלה עם מד"פים תוחמים. נתתי הוראה לפק"ץ מן הטנק אם המים עמוקים מדי. למזלי הצליח הטנק לעבור. מס"תבר שאכן היה גשר מתחת לפני המים. אכן גדולה נגולה מליבי והגדוד הצליח לעבור לשטח פתוח יותר, מהוץ לחץ החקלאי. בתנאי-לחימה אלה, הגדוד היה אמור להישמד לגמרי. כשהגענו, התחבקנו כולנו והתנשקנו בדמ"ת

כל' המישפחה

ריים הפרו את הפסקת-האש וכך, במשך שבע שעות, נשארנו בשטח האויבי, כאשר אש נגד טנקים מומטרת עלינו ממרחק של 30 מ' ואנחנו לכודים בתוכה. כל הטנקים שלנו נפגעו בפגזים נגד טנקים. במשך כל שבע השעות ביקשתי סיוע ארטילרי. נתתי נקודת ציון מדוייקת היכן לכוד הגדוד.

הרגשה של אסון

בשעה 2 קיבלתי רשות לצאת מהחץ החקלאי, הנמצא בין תעלת סואץ ובין תעלת המים הר מתוקים. הבעיה שלי היתה כיצד לחלץ את החיילים שנפגעו, לכלים שיכולים לנוע. היתה לי תחושה שעומד לקרות כאן אסון נוראי וכל הגדוד יושמד. השתדלתי ב"משקט ובביטחון, כדי שלא ירגי"שו אנשים ויחשבו שהמצב נתון בשליטה מלאה והאסון איננו נר"ראי כפי שהיה באמת. מאוחר יותר הסתבר לי שהפל"דה של טנקי הצנטוריונים נותן תה את עצמה, וחצי גדוד — מ"ת

לעבר. נהגתי לצייר בחורות צעירות, בעלות יופי טבעי, ששימשו לי כדוגמניות. אלישיב נמצא כעת בחופשת לימודים ומתכוון לפרוש מהצבא בקרוב. אמר שלמה להט בדבריו בירכתו בפתיחת התערוכה. "במיקרה הזה אני שמח כפליים, כי שירתתי עם אלישיב בצבא. לפי הציורים אין צורך לעודדו. הציורים מדברים בעד עצמם." **נירה גל**

סגנון ישיב אלישיב שמשי מחייך למראה תמונה שצייר לפני כמה שנים. את התמונת האלה אני שומר לעצמי, הן שייכות בגרמניה. במלחמת העולם השנייה הוא נלחם לצד הבריטים כמתנדב. כשנולדתי, שלחה לו אמי מיכתב, ושאלה אותה באיזה שם הוא ר"צ לקרוא לילד. אבי שלח מיכ"תב מהשבוי וביקש שיקראו לי אלי-עוה. אף אחד לא האמין שנצא מהקרב הזה חיים. על החילוץ ה"ז זכיתי בעיטור המופת. אני ר"צ אה בקבלת האות הזה, אות גבור"רה לכל החיילים שהיו אתי ב"אותה פעולה.